

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci

žalobce: **MULTIAGRO v.o.s. Slatina**, IČO: 150 303 42
sídlem Slatina 116, 566 01 Vysoké Mýto
zastoupený advokátem JUDr. Michalem Pacovským
sídlem Čelakovského sady 433/10, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2018, č. j. 18668/2018-MZE-17221, sp. zn. 5ZK 10962/2018-17221

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), k odvolání žalobce změnil výrok I. (zbylé výroky potvrdil)

rozhodnutí Ústředního kontrolního a zkušebního ústavu zemědělského (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 2. 2018, č. j. UKZUZ 015990/2018, kterým správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinného ze spáchání přestupku dle § 79 g odst. 1 písm. g) zákona č. 326/2004 Sb., o rostlinolékařské péči a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 30. 11. 2017 (dále jen „rostlinolékařský zákon“), za což mu uložil pokutu ve výši 10 000 Kč. Uvedeného přestupku se žalobce měl dopustit tím, že v rozporu s § 49 odst. 1 písm. a) rostlinolékařského zákona, v návaznosti na čl. 55 a čl. 31 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1107/2009 ze dne 21. 10. 2009, o uvádění přípravků na ochranu rostlin na trh, a na § 51 odst. 7 rostlinolékařského zákona v provedení § 3 a § 5 odst. 1 písm. a) a odst. 2 vyhlášky č. 327/2012 Sb., o ochraně včel, zvěře, vodních organismů a dalších necílových organismů při použití přípravků na ochranu rostlin, dne 3. 5. 2017 aplikoval v době letové aktivity včel na půdním bloku č. 0805 v k. ú. Sruby do porostu kvetoucí řepky ozimé směs dvou přípravků (tank-mix), a to přípravek Karate se Zeon technologií 5 CS a tekuté dusíkaté hnojivo DAM, a při tomto ošetření nedodržel opatření nutná pro použití přípravku nebezpečného pro včely, tedy podmínku ukončení denního letu včel.

2. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, na základě hlášení o úhynu včel v obci Sruby provedl správní orgán prvního stupně dne 5. 5. 2017 místní šetření jednak u tří poškozených chovatelů včel, kde byly odebrány vzorky uhynulých včel a vzorek ošetřeného porostu řepky ozimé za účelem reziduí přípravků na ochranu rostlin, jednak v sídle žalobce, kde z předložené evidence použitých přípravků na ochranu rostlin za období od 1. 1. do 5. 5. 2017 vyplynulo, že žalobce dne 3. 5. 2017 aplikoval na předmětném půdním bloku č. 0805 přípravek Karate se Zeon technologií 5 CS ve směsi s tekutým dusíkatým hnojivem DAM (viz protokol o kontrole č. PRK170938). Na základě laboratorních rozborů byly u odebraných vzorků shodně detekovány účinné látky *cypermethrin*, *hyloxyfop* a *tebuconazole*, přičemž za příčinu úhynu včel bylo konstatováno vystavení se účinkům přípravku na ochranu rostlin. Následně na základě takto zjištěných skutečností zahájil správní orgán prvního stupně dne 29. 12. 2017 s žalobcem správní řízení o předmětném přestupku, které vyústilo ve vydání výše citovaného rozhodnutí ze dne 21. 2. 2018.
3. Žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ztotožnil s právními závěry správního orgánu prvního stupně, když ostatně žalobce ani v odvolání nezpochybňoval skutkové okolnosti projednávaného případu, pouze toliko namítal nezákonnost samotného výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jelikož nesplňoval zákonné náležitosti co do uvedení, zda a jakého přestupku se měl žalobce dopustit, skutková podstata byla vymezena až v odůvodnění. Těmto odvolacím námitkám žalovaný zčásti přisvědčil, a proto přistoupil k výše uvedené změně výroku I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, čímž byla namítaná formální vada zhojena.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
5. Žalobce v podané žalobě, za použití obdobné argumentace jako v jím podaném odvolání, opětovně namítá vadu výroku správního orgánu prvního stupně, kdy k vymezení

přestupku došlo až na základě rozhodnutí žalovaného. Tímto postupem ovšem dle jeho názoru žalovaný porušil § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť se v odvolání nemohl bránit proti právní kvalifikaci svého jednání. Navíc ani ve výrokové části žalobou napadeného rozhodnutí není uveden čas spáchání přestupku, ačkoliv je to s ohledem na charakter přestupku žádoucí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2013, č. j. 6 As 19/2013-27). Žalobce nadto zpochybňuje zjištěný skutkový stav, neboť ve správním spisu není založen jediný důkaz o tom, že byl daný přípravek aplikován právě 3. 5. 2017 a právní závěry správních orgánů tedy nemají oporu ve spise. V neposlední řadě žalobce namítá, že žalovaný v rozhodnutí nijak nezohlednil změnu právní úpravy, konkrétně změnu § 5 odst. 2 citované vyhlášky č. 327/2012 Sb., jehož znění v době spáchání přestupku se liší od znění v době rozhodování správního orgánu prvního stupně. Žalovaný tak měl k této změně přihlížet, neboť se jedná o změnu právní úpravy příznivější pro pachatele přestupku ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“).

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě považuje námitky žalobce za nedůvodné. K žalobcem namítané vadě a tedy nezákonnosti výroku žalovaný (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, čj. 6 As 57/2004-54, rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz) poukazuje na skutečnost, že provedená změna spočívala toliko v upřesnění skutku, jednalo se tedy o drobné formální doplnění výroku rozhodnutí o spáchání přestupku, které nebylo třeba řešit na úrovni prvoinstančního správního orgánu zrušením jeho rozhodnutí a vrácením věci k novému projednání. Žalobce byl s právní kvalifikací projednaného přestupku ze strany správního orgánu prvního stupně dostatečně seznámen, jelikož sám ve svém odvolání uvádí, že mu právní kvalifikace přestupku byla známa z odůvodnění rozhodnutí, formálním doplněním výrokové části rozhodnutí mu proto nevznikla žádná újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Stejně tak žalovaný odmítá námitku ohledně nezbytného vymezení času spáchání daného přestupku, neboť ten je dán vymezením doby letové aktivity včel (denního letu včel) dle § 4 vyhlášky č. 327/2012 Sb. Stanovení ukončení doby denního letu včel je zcela zásadním opatřením k ochraně včel jakožto necílových organismů. Dle žalovaného navíc žalobce podle protokolu o kontrole č. PRK170938 aplikoval přípravek na ochranu rostlin Karate se Zeon technologií 5 CS a tekuté hnojivo DAM 390 v čase 13:30 – 14:00 hod., žalobce tedy netvrdil, že by snad dotčený přípravek aplikoval v noci a za tmy a proti kontrolnímu zjištění nebyly podány námitky. I proto je vymezení protiprávního skutku ke konkrétnímu dni dostačující. Skutkové okolnosti projednaného případu dokazují, který den a v jakou hodinu k aplikaci přípravku došlo.
7. Stejně tak žalovaný odmítá námitku ohledně absence relevantních důkazů dostatečných k prokázání protiprávního jednání žalobce, neboť žalobce v průběhu řízení skutková zjištění správních orgánů nijak nezpochybňoval výsledky kontrolních zjištění. Žalovaný nadto poukazuje na skutečnost, že předmětný přestupek patří do kategorie ohrožovacích deliktů, k jehož naplnění postačí ohrožení právem chráněného zájmu. K dovršení protiprávního jednání tak stačilo pouhé použití uvedené směsi přípravků v popsáném časovém období a místě, aniž bylo nutno prokazovat, zdali úhyn včel zaznamenaný v okolí žalobcem ošetřovaného pozemku byl skutečně způsoben směsí přípravků aplikovanou

žalobcem. Navzdory tomu žalobce při místním šetření nepopřel, že by k aplikaci přípravku došlo v době předcházející následnému úhynu včel, jejichž stanoviště se nacházela v doletové vzdálenosti žalobcem ošetřovaného pozemku. Stejně tak bylo v rámci provedeného místního šetření zjištěno, že žádný z kontrolovaných subjektů v okolí zasažených stanovišť včel neaplikoval v období 1. 5 až 4. 5. 2017 přípravky nebezpečný pro včely.

IV. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
9. Podstatu nyní projednávané věci tvoří námitky žalobce zpochybňující zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z hlediska nedostatečnosti vymezení protiprávního skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zejména tedy namítanou absenci vymezení konkrétního jednání, kterým se měl žalobce předmětného přestupku dopustit, a také jeho času. Tato vada sice byla částečně zhojena následně rozhodnutím žalovaného, který ve výroku I. přistoupil k vymezení přestupku, avšak tímto postupem dle žalobce žalovaný porušil § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť se v odvolání nemohl bránit proti právní kvalifikaci svého jednání.
10. S těmito námitkami se nicméně krajský soud neztotožňuje. Žalobci lze nepochybně v obecné rovině přisvědčit jeho názoru (podpořeného odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu), že opomenutí či zcela nedostačující specifikace skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku či jiném správním deliktu je přitom důvodem pro vyslovení nezákonnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a s ním související zrušení napadeného rozhodnutí. Kupříkladu rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, dospěl k závěrům, že *„výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.“* Obdobně lze odkázat i na závěry citovaného rozsudku č. j. 6 As 57/2004-54, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokud *„předmětem řízení bylo uložení pokuty za spáchání správního deliktu, potom nepominutelnou součástí výroku, kterým se ukládá povinnost uhradit pokutu jako trest za správní delikt, musí být rovněž i určení, jakého deliktu se příslušný subjekt dopustil. Pokud tomu tak není v oblasti skutkové části tohoto výroku, lze připustit, že je-li skutek popsán v odůvodnění rozhodnutí, nemusí za všech okolností docházet k nezákonnosti takového správního aktu. Pokud však, tak jak v projednávané věci, ve výroku rozhodnutí chybí právní kvalifikace deliktu, pak takové rozhodnutí obstát nemůže. Jeho důsledkem je totiž narušení principu právní jistoty (není jasné, za jaký delikt byl vlastně žalobce postižen), což může vést i k pochybnostem o tom, zda určitá jednání či opomenutí, která naplnila skutkovou podstatu deliktu, byla potrestána, či nikoliv, a tedy, zda pro budoucno jde o res iudicata (věc rozsouzenou).“*

11. Výtky, které žalobce uplatnil vůči formulaci výroku prvoinstančního rozhodnutí, se týkají konkrétního popisu skutku ve výroku I. prvoinstančního rozhodnutí. Jak ovšem současně plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, některé formulační nedostatky právní věty odsuzujícího rozhodnutí mohou být zhojeny částečně tím, že skutek je jasně popsán ve skutkové větě a tento popis ve spojení s odůvodněním rozhodnutí dává jasnou informaci o tom, jak bylo jednání právně kvalifikováno. To je patrné z úvah rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46 (které vychází z citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 2 As 34/2006-73), dle něhož má jasné vymezení skutku svůj účel, i coby pomocné hledisko, které v určitých případech může „dovolit učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil“. Z citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 2 As 34/2006-73 dále plyne, že v rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný správní delikt, je nezbytné postavit najisto, „za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.“
12. Smyslem požadavků na určitost popisu skutku ve výroku správního rozhodnutí je zabránit dvojímu postihu za týž delikt, případně záměně deliktu s jiným. Měřítkem, kterým je tedy nezbytné výrok prvoinstančního rozhodnutí nahlížet, je v nyní projednávaném případě zásadně jeho nezaměnitelnost, a to z hlediska poškození za něj při správním trestání. Nejde tedy o požadavek na jeho vymezení maximálně možným podrobným způsobem. Požadavek na nezaměnitelnost výroku totiž musí vyjadřovat zásadu *ne bis in idem* při správním trestání – eventuální zaměnitelnost se skutkem, který není vůbec trestný, pak nemůže dojít ke dvojímu postihu za tentýž skutek. Jak vyplývá z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jeho výrok I. o vině žalobce je formulován následovně: Žalobce „se uznává vinným z porušení § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/2004 Sb., o rostlinolékařské péči a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 30. 11. 2017, v návaznosti na čl. 55 a čl. 31 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1107/2009 ze dne 21. 10. 2009, o uvádění přípravků na ochranu rostlin na trh, a na § 51 odst. 7 rostlinolékařského zákona v provedení § 3 a § 5 odst. 1 písm. a) a odst. 2 vyhlášky č. 327/2012 Sb., o ochraně včel, zvěře, vodních organismů a dalších necílových organismů při použití přípravků na ochranu rostlin, kterého se dopustil tím, že dne 3. 5. 2017 aplikoval v době letové aktivity včel na půdním bloku č. 0805 v k. ú. Sruby do porostu kvetoucí řepky ozimé směs dvou přípravků (tank-mix), a to přípravek Karate se Zeon technologií 5 CS a tekuté dusíkaté hnojivo DAM, a při tomto ošetření nedodržel opatření nutná pro použití přípravku nebezpečného pro včely, tedy podmínku ukončení denního letu včel.“ Ve výroku II. je pak konstatováno, že „za přestupek se obviněnému v souladu s § 79g odst. 2 zákona ve znění účinném do 30. 11. 2017 ukládá pokuta ve výši 10 000 Kč.“ Žalovaný následně přistoupil k jeho změně pouze toliko tím, že do jeho znění zakomponoval konstatování, že „se žalobce uznává vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 79g odst. 1 písm. g) zákona“, tedy v podstatě částečně

sloučil dva výroky týkající se viny žalobce za přestupek rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v jeden, přičemž výrok u výši uložené pokuty ponechal beze změny.

13. Z tohoto hlediska má krajský soud za to, že již výroky rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ohledně viny žalobce ze spáchání předmětného přestupku § 79g odst. 1 písm. g) rostlinolékařského zákona uvedeným judikturním požadavkům dostály, neboť v kontextu konkrétních skutkových okolností tohoto případu, jež jsou podrobně vymezeny v odůvodnění rozhodnutí, nelze mít pochybnosti o zaměnitelnosti skutku (jednání), za které byla žalobci uložena pokuta, přičemž nejen ve výroku, ale i v odůvodnění je dostatečně precizováno, jaké konkrétní jednání žalobce bylo takto sankcionováno. Na uvedeném závěru nic nemění to, že změna těchto výroků učiněná žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí s těmito požadavky koresponduje lépe. Krajský soud se tak ztotožňuje s názorem žalovaného, že mu právní kvalifikace přestupku musela být dostatečně známa již z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, formálním doplněním výrokové části rozhodnutí mu proto nevznikla žádná újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se proti němu, jak žalobce namítá.
14. Stejně tak se krajský soud shoduje s žalovaným v závěru, že za vadu výroků o vině napadených rozhodnutí správních orgánů nelze považovat absenci vymezení času spáchání daného přestupku. Předně žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 19/2013-27, který se ovšem primárně týkal výroku ve vztahu tzv. trvajícím správním deliktům, u nichž se jedná o vytvoření a udržování protiprávního stavu. Trvajícím správním delikty je pak nutno ve výroku rozhodnutí časově ohraničit. V nyní projednávaném případě se ovšem o správní delikt trvajícím nejednalo, neboť, jak správně uvedl i žalovaný, předmětný přestupek, jenž byl žalobcem spáchán, patří do kategorie ohrožovacích deliktů, k jehož naplnění postačí ohrožení právem chráněného zájmu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 8 As 50/2015-39), k dovršení protiprávního jednání tak stačilo pouhé použití uvedené směsi přípravků v popsáném časovém období a místě, aniž bylo nutno prokazovat, zdali úhyn včel zaznamenaný v okolí žalobcem ošetřovaného pozemku byl skutečně způsoben směsí přípravků aplikovanou žalobcem. Nadto časové vymezení je dáno vymezením doby letové aktivity včel (denního letu včel) dle § 4 vyhlášky č. 327/2012 Sb. Stanovení ukončení doby denního letu včel je zcela zásadním opatřením k ochraně včel jakožto necílových organismů.
15. Pokud žalobce namítá, že nebyl stanoven přesný čas spáchání přestupku, resp. že nebylo vůbec prokázáno, že se předmětného protiprávního jednání žalobce odpustil, tyto námitky považuje krajský soud za do značné míry účelové, obzvláště pokud sám žalobce v odvolání zdůraznil, že skutkové okolnosti daného případu nezpochybňuje. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce v průběhu správního řízení (např. v průběhu místního šetření) ničeho nenamítal proti kontrolním zjištěním žalovaného, kdy podle protokolu o kontrole č. PRK170938 žalobce aplikoval přípravek na ochranu rostlin Karate se Zeon technologií 5 CS a tekuté hnojivo DAM 390 dne 3. 5. 2017 v čase 13:30 – 14:00 hod. I proto je vymezení protiprávního skutku ke konkrétnímu dni dostačující. Ostatně i z žalobcem předložené evidence použitých přípravků na ochranu rostlin za období od 1. 1. do 5. 5. 2017 vyplynulo, že žalobce dne 3. 5. 2017 aplikoval na předmětném půdním bloku uvedený přípravek, přičemž, jak zdůrazňuje žalovaný, povinnost profesionálních uživatelů vést záznamy o používaných přípravcích vyplývá z § 11 vyhlášky č. 132/2018 Sb., o přípravcích a pomocných prostředcích na ochranu rostlin. Stejně tak bylo v rámci

provedeného místního šetření zjištěno, že žádný z kontrolovaných subjektů v okolí zasažených stanovišť včel neaplikoval v období 1. 5 až 4. 5. 2017 přípravek nebezpečný pro včely.

16. Poklud jde o námitku žalobce ohledně existence příznivější úpravy, krajský soud se v tomto ohledu zcela ztotožňuje s argumentací žalovaného ve vyjádření k žalobě, neboť změny v relevantní právní úpravě nepředstavují takové příznivé změny, které by vyvolávaly povinnost k nim přihlédnout, příp. je aplikovat je ve prospěch žalobce. Lze tak přisvědčit žalobci, že z vyhlášky č. 327/2012 Sb. byla novelou této vyhlášky č. 428/2017 Sb. s účinností od 26. 12. 2017 skutečně vypuštěna úprava zahrnující tzv. směsi přípravků mezi přípravky nebezpečné pro včely a v době zahájení přestupkového řízení proto již § 5 odst. 2 vyhlášky č. 327/2012 Sb. neobsahoval výše popsané pravidlo o směsi přípravků. Jak ovšem upozorňuje žalovaný, pravidlo o směsi přípravků (jako přípravku nebezpečného pro včely) v totožném znění bylo přesunuto z vyhlášky přímo do rostlinolékařského zákona, a to konkrétně do § 51 odst. 4, a to s účinností od 1. 12. 2017, kdy došlo k novelizaci rostlinolékařského zákona prostřednictvím zákona č. 299/2017 Sb. V době rozhodování o přestupku tedy platilo stejné pravidlo o směsi přípravků jako v době spáchání téhož přestupku, pouze toto pravidlo bylo zakotveno přímo v zákoně. Novelizovaná právní úprava tedy nebyla pro pachatele přestupku příznivější, jak žalobce tvrdí, žalovaný tedy postupoval podle zákona účinného v době spáchání přestupku.

V. Závěr a náklady řízení

17. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
18. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. prosince 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu